

Sygn. akt VIII GC 323/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2016 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Patrycja Baranowska

Protokolant Monika Ziębakowska

po rozpoznaniu w dniu 5 maja 2016 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa B. P. i J. T.

przeciwko Centrum Handlowe (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

o uchylenie uchwały

I. uchyla uchwałę Zwyczajnego Zgromadzenia Wspólników Centrum Handlowe (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. z dnia 22 czerwca 2015 roku o udzieleniu absolutorium z pełnienia funkcji członka zarządu przez W. C. (1),

II. uchyla uchwałę Zwyczajnego Zgromadzenia Wspólników Centrum Handlowe (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. z dnia 22 czerwca 2015 roku o udzieleniu absolutorium z pełnienia funkcji członka zarządu przez M. Z.,

III. zasądza od pozwanej Centrum Handlowe (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz powodów B. P. i J. T. kwotę 4.394,00 zł (czterech tysięcy trzystu dziewięćdziesięciu czterech złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt VIII GC 323/15

UZASADNIENIE

W dniu 20 lipca 2015 roku powodowie B. P. i J. T. złożyli pozew przeciwko Centrum Handlowe (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. o uchylenie uchwały Zwyczajnego Zgromadzenia Wspólników Centrum Handlowe (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. z dnia 22 czerwca 2015 roku o udzieleniu absolutorium z pełnienia funkcji członka zarządu przez W. C. (1) oraz o uchylenie uchwały Zwyczajnego Zgromadzenia Wspólników Centrum Handlowe (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. z dnia 22 czerwca 2015 roku o udzieleniu absolutorium z pełnienia funkcji członka zarządu przez M. Z..

Powodowie wniesli o zasądzenie na ich rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powodowie wskazali na odbycie Zwyczajnego Zgromadzenia Wspólników w dniu 22 czerwca 2015 roku, na którym podjęte zostały uchwały dotyczące zatwierdzenia sprawozdania zarządu z działalności spółki, zatwierdzenia sprawozdania finansowego spółki, przeznaczenia zysku za rok 2014 na kapitał zapasowy a także uchwały o udzieleniu absolutorium członkom zarządu spółki. Powodowie podali, że ze sprawozdaniem zarządu z działalności

spółki oraz sprawozdaniem finansowym spółki wspólnicy nie mogli się z zapoznać, gdyż nie zostały one wyłożone do wglądu w siedzibie spółki, zaś biuro rachunkowe, które je przygotowało, nie zostało przez zarząd upoważnione do jego udostępnienia wspólnikom.

Powodowie podnieśli, że uchwały w przedmiocie udzielenia absolutorium członkom zarządu pozwanej spółki jawią się jako rażąco naruszające dobre obyczaje, interesy mniejszościowych wspólników oraz samej spółki. Zdaniem powodów zarząd działa otwarcie naruszając interesy spółki i jej wspólników, narażając tym spółkę na znaczne koszty finansowe.

Przede wszystkim powodowie wskazali, że spółka reprezentowana przez członków zarządu odmówiła wykonania swoich zobowiązań w stosunku do inwestorów (będących jednocześnie mniejszościowymi wspólnikami spółki), które to zobowiązania wynikały z przedwstępnych umów sprzedaży zawartych przez pozwaną w latach 2002-2004, co spowodowało wystąpienie tych osób na drogę postępowania sądowego. Postępowania zakończyły się wyrokami uwzględniającymi powództwa.

Poza tym na etapie przedsądowym reprezentanci spółki nie stawiali się na wezwania wspólników do notariusza celem dokonania przyrzeczonej czynności prawnej ani nie informowali z wyprzedzeniem, że nie zamierzają się stawić. Nadto członkowie zarządu nie stawiali się nawet w sytuacji, gdy sami wyznaczali termin spotkania, czym narażali wspólników na dodatkowe koszty czynności notarialnych.

Powodowie zwrócili uwagę, że spółka miała identyczne zobowiązania wobec małżonek członków zarządu E. C. oraz H. Z. i na rzecz tych osób spółka wyodrębniła i zbyła samodzielne lokale handlowe za cenę określoną w umowach przedwstępnych sprzedaży, choć konsekwentnie odmawiała dokonania takich czynności na rzecz innych uprawnionych.

Powodowie powoływali się również na fakt, że członkowie zarządu nie wykonują podstawowych obowiązków administracyjnych związanych z działaniem spółki w stosunku do wspólników i kontrahentów. Wspólnicy mniejszościowi, będący jednocześnie najemcami lokali położonych w Centrum Handlowym (...) zwracają się do spółki w bieżących sprawach związanych zarówno z funkcjonowaniem spółki, jak i centrum handlowego. Zastanie członków zarządu w siedzibie spółki jest niezwykle trudne. Spółka nie odpowiada na kierowaną do niej korespondencję.

Poza tym wskazano, że zarząd nie przechowuje w siedzibie spółki żadnych istotnych dla spółki dokumentów, takich jak protokoły Zgromadzeń, czy sprawozdania finansowe. Członkowie zarządu pozwanej odsyłają petentów do biura księgowego lub kancelarii adwokackiej, zaś te podmioty nie posiadają upoważnienia do udzielania informacji zgłaszającym zapytania osobom.

Podkreślono, że wspólnicy mniejszościowi w związku z odmową okazania im odpowiednich dokumentów nie posiadają wiedzy o rzeczywistej sytuacji finansowej spółki.

Zdaniem powodów działalność reprezentantów pozwanej spółki nakierowana jest na dyskryminowanie mniejszościowych wspólników, co prowadzi do ich pokrzywdzenia, a ponadto stanowi działanie na szkodę spółki, gdyż naraża ją na znaczne koszty.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powodów solidarnie na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W ocenie pozwanej nie można przyjąć, że zaskarżona uchwała podjęta została w celu pokrzywdzenia wspólnika, gdy jedynie wspólnik nie akceptuje treści uchwały. Zaś w ocenie pozwanej taka sytuacja zachodzi w niniejszej sprawie.

Zdaniem pozwanej nie zostały wykazane przez powodów przesłanki z art. 249 k.s.h., tzn. powodowie nie udowodnili, że wymienione w pozwie uchwały są sprzeczne z dobrymi obyczajami, godzą w interesy spółki lub mają na celu pokrzywdzenie wspólnika. W pozwie złożonym w niniejszej sprawie brak jest konkretnych dowodów co do tego, w jaki sposób podjęcie spornej uchwały narusza obowiązujące w obrocie zwyczaje, i które z nich. Pozwana wskazała, że absolutorium udzielone członkom zarządu z wykonywania przez nich obowiązków stanowi ocenę pracy członków zarządu w danym

roku obrotowym, zaś materiałem do tej oceny są w szczególności przedłożone Zgromadzeniu i zatwierdzone przez to Zgromadzenie sprawozdanie finansowe i sprawozdanie zarządu z działalności spółki.

W ocenie pozwanej powyższe prowadzi do wniosku, że uchwała w przedmiocie udzielenia absolutorium dla członków zarządu została podjęta po rozpatrzeniu i zbadaniu sytuacji majątkowej spółki w oparciu o prawidłowo przedłożone materiały. Pozwana podniosła, że pozew złożony w sprawie niniejszej jest wyrazem prywatnego konfliktu pomiędzy powodami a członkami zarządu.

Zdaniem pozwanej prawidłowość uchwał podjętych w przedmiocie zatwierdzenia sprawozdania finansowego oraz sprawozdania z działalności zarządu za dany rok obrotowy w zasadzie determinuje poprawność uchwały dotyczącej udzielenia zarządowi absolutorium.

Pozwana wskazywała, że nie występują również inne okoliczności uzasadniające negatywną ocenę M. Z. i W. C. (1) jako członków zarządu pozwanej, jak np. w szczególności spadek wartości majątku pozwanej spółki, nie podejmowanie działalności gospodarczej, generowanie wysokich kosztów działalności pozwanej, konsumowanie majątku spółki, generowanie wydatków związanych z jej utrzymaniem, przy jednoczesnym zaniechaniu jakichkolwiek czynności zmierzających do prowadzenia działalności gospodarczej.

W ocenie pozwanej okolicznością obojętną dla niniejszej sprawy jest to, że pomiędzy pozwaną a powodami prowadzone były postępowania sądowe o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli. Zapadłe w tych sprawach wyroki nie mają bowiem znaczenia na wielkość przysługujących powodom udziałów. Pozwana zaprzeczyła aby odmówiono wspólnikom wglądu w sprawozdania finansowe. Zdaniem pozwanej wspólnicy mniejszościowi wykazują postawę roszczeniową, nigdy nie chcieli z własnej inicjatywy zapoznać się z przedmiotowymi dokumentami przed Zgromadzeniem., a jedynie przyjmowali postawę atakowania i przekrzykiwania się podczas Zgromadzeń Wspólników, zamiast zadawać merytoryczne pytania do treści odczytanych sprawozdań. Wskazano, że faktyczne zainteresowanie sytuacją spółki wykazują jedynie pojedynczy wspólnicy.

Pozwana wskazała, że trudno uznać, iż pokrzywdzenie mniejszościowych wspólników polega na konieczności wszczęcia przez powodów kosztownych postępowań. Gdyby bowiem powodowie od początku określili właściwie cenę, wnoszone przez nich opłaty byłyby niższe.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Spółka Centrum Handlowe (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. jest spółką kapitałową, której kapitał zakładowy wynosi 50.000,00 zł. Większościowymi wspólnikami pozwanej są: W. C. (1), posiadający 30 udziałów o łącznej wartości 15.000,00 zł oraz M. Z., posiadający 24 udziały o łącznej wartości 12.000,00 zł. Udziały W. C. (1) i M. Z. są uprzywilejowane w ten sposób, że na każdy z tych udziałów przypadają trzy głosy na Zgromadzeniu Wspólników. Pozostałe 46 udziałów przypada na 46 udziałowców, z których każdy posiada po jednym udziale o wartości 500,00 zł..

E. C. – żona W. C. (1) jest wspólnikiem spółki.

Powodowie J. T. oraz B. P. są wspólnikami spółki.

W. C. (1) i M. Z. są członkami zarządu pozwanej spółki od początku jej istnienia.

Przedmiotem działalności spółki jest wynajmowanie powierzchni handlowych na terenie Centrum Handlowego (...) położonego w S. przy ulicy (...). Większość najemców jest wspólnikami mniejszościowymi pozwanej spółki.

Dowód: informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z KRS k.11-14 , tekst jednolity umowy spółki k. 15-17, lista wspólników k.162-164,

Spółka Centrum Handlowe (...) powstała w styczniu 2002 roku a jej celem działalności miał być zakup prawa do gruntu i wzniesienie na tym gruncie budynków służących prowadzeniu indywidualnej działalności handlowej przez kupców, mających być jednocześnie udziałowcami spółki.

Źródłem finansowania inwestycji miały być wpłaty kupców oraz kredyt zaciągnięty przez spółkę i spłacany przez wszystkich współników.

W kwietniu 2002 roku pozwana nabyła prawo wieczystego użytkowania działki gruntu o nr (...) o powierzchni 5.135 m², położonej w S. przy ulicy (...). Cena działki została uiszczona z wpłat kupców oraz z kredytu, zaś wysokość wpłat przez poszczególnych kupców uzależniona była od przyszłej powierzchni użytkowej lokalu.

Począwszy od czerwca 2002 roku współnicy zawierali ze spółką umowy dzierżawy gruntu, których celem było zagwarantowanie spółce środków na prowadzenie działalności, a następnie zawierane były umowy o prowadzenie wspólnej inwestycji polegającej na wybudowaniu budynku handlowego w zabudowie pasażowej, w którym miały zostać, zgodnie z projektem, wyodrębnione lokale handlowe.

Inwestorzy zobowiązali się partycypować w kosztach związanych z inwestycją proporcjonalnie do swojego udziału.

W tym samym roku zawierane były przed notariuszem umowy przedwstępne, na mocy których pozwana zobowiązała się sprzedać współnikom prawo wieczystego użytkowania działki nr (...) położonej w S. przy ulicy (...) w określonym udziale. W umowach tych zawarto zapisy, że po upływie 10 lat od uzyskania pozwolenia na użytkowanie obiektu budowlanego przez spółkę, nie wcześniej jednak niż po spłacie kredytu bankowego udzielonego spółce na prowadzenie inwestycji, polegającej na budowie obiektu handlowo- usługowego zawarte zostaną umowy przyrzeczone.

Na zakupionej nieruchomości wzniesione zostały budynki handlowo- usługowe. Wspólnicy dokonywali wpłat na rzecz inwestycji.

Umowa przedwstępna zawarta została również z małżonką W. C. (1) E. C. oraz małżonką M. Z. H. Z..

W 2007 roku spółka zawarła z kupcami (udziałowcami) umowy najmu, w których strony potwierdziły, że przeniesienie udziału w użytkowaniu wieczystym gruntu i prawa własności w budynkach ma nastąpić poprzez ustanowienie odrębnej własności lokali wraz z udziałem w gruncie i częściach wspólnych budynku.

W dniu 30 kwietnia 2013 roku na Zgromadzeniu współników prezes zarządu pozwanej oświadczył, że przeniesienie prawa wieczystego użytkowania będzie możliwe po 7 lipca 2013 roku, tj. po upływie 10 lat od spłaty kredytu i uzyskania pozwolenia na użytkowanie obiektu.

Bezsporne, a nadto dowód: wyrok z dnia 2 marca 2015 roku wraz z uzasadnieniem k. 27

W 2013 roku nie doszło do dokonania przyrzeczonych czynności prawnych.

Reprezentanci spółki wezwali udziałowców do zawarcia umowy przyrzeczonej, lecz odstąpili od jej zawarcia podnosząc, że nie jest możliwe ustalenie numeracji porządkowej budynku, przez co założenie kartotek dla lokali zostało wstrzymane. Wspólnicy domagali się przedstawienia projektu umowy przyrzeczonej. Pismem z dnia 3 grudnia 2013 roku B. P. zwróciła się do notariusza o udostępnienie projektu umowy. Notariusz wskazała, że nie dysponuje projektem umowy w takim kształcie, w jakim zwrócono się do notariusza o jego przygotowanie ze strony spółki.

W związku z tym część udziałowców podjęło starania zmierzające do zawarcia umowy i wezwało przedstawicieli pozwanej do stawiennictwa w kancelarii notarialnej. Przedstawiciele pozwanej pomimo wyznaczenia terminów zawarcia umów przyrzeczonych nie stawiali się.

Pismem z dnia 18 grudnia 2013 roku B. P. zwróciła się do pozwanej o stawiennictwo w kancelarii notarialnej celem zawarcia umowy przyrzeczonej. Przedstawiciele pozwanej nie stawili się.

Notariusz D. A. odmówiła wykonania czynności notarialnej polegającej na sprzedaży jedynie udziału w prawie wieczystego użytkowania gruntu bez przeniesienia własności budynków posadowionych na tym gruncie.

Bezsporne, a nadto akt notarialny k. 44, pismo z dnia 29 sierpnia 2013 roku k. 45, pismo z dnia 16 września 2013 roku k. 46, pismo z dnia 19 września 2013 roku k. 47, akt notarialny k. 48-49, pismo k. 50, pismo z dnia 3 grudnia 2013 roku k. 51, pismo z dnia 4 grudnia 2013 roku k. 52, akt notarialny k. 54-55, zeznania świadka S. W. k. 181-183, zeznania świadka C. S. k. 183-185, zeznania świadka E. A. k. 187, zeznania B. P. k. 216, zeznania J. T. k. 216-217,

Ponowne wezwania, do stawienia się w kancelarii notarialnej w celu zawarcia umowy przyrzeczonej, wspólnicy spółki kierowali do pozwanej w czerwcu 2014 roku. Przedstawiciele spółki nie stawili się, zaś pełnomocnik spółki wyznaczył inny termin na zawarcie umowy przyrzeczonej.

Do zawarcia umów przyrzeczonych w terminach wskazanych przez pozwaną spółkę nie doszło.

Bezsporne, a nadto dowód: pismo z dnia 4 czerwca 2014 roku k. 56, pismo z dnia 13 czerwca 2014 roku k. 57, akt notarialny k. 58, zeznania świadka C. S. k. 183-185,

W 2014 roku większość mniejszościowych wspólników pozwanej spółki wystąpiła na drogę sądową z pozwami o zobowiązanie pozwanej do złożenia oświadczenia woli w zakresie sprzedaży udziału w prawie wieczystego użytkowania gruntu stanowiącego działkę nr (...) położoną w S. przy ulicy (...) o powierzchni 5.135 m² wraz z udziałem we współwłasności budynków znajdujących się na tej działce, dla których Sąd Rejonowy Szczecin- Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie X Wydział Ksiąg Wieczystych w S. prowadzi księgę wieczystą numer (...) na warunkach ustalonych w przedwstępnych umowach sprzedaży.

Postępowania zostały wszczęte przed Sądem Okręgowym w Szczecinie: Wydziałem I Cywilnym (sprawy o sygn. akt I C 533/14, I C 781/14, I C 663/14, I C 682/14, I C 794/14, I C 749/14, I C 639/14, I C 785/14, I C 780/14) i Wydziałem VIII Gospodarczym (VIII GC 440/14, VIII GC 337/14, VIII GC 295/14, VIII GC 317/14, VIII GC 328/14, VIII GC 306/14, VIII GC 305/14, VIII GC 303/14, VIII GC 314/14, VIII GC 311/14, VIII GC 304/14, VIII GC 326/14, VIII GC 307/14 i VIII GC 324/14).

Bezsporne, a nadto dowód: pozew k. 18-26, zeznania świadka S. W. k. 181-183, zeznania świadka E. A. k. 187, zeznania B. P. k. 216, zeznania J. T. k. 216- 217,

Wytoczone powództwa okazały się uzasadnione. Pozwana spółka złożyła apelacje od wydanych wyroków. Sąd Apelacyjny podzielił co do zasady stanowisko Sądu Okręgowego. Zmiana niektórych wyroków Sądu pierwszej instancji dotyczyła sposobu ustalenia ceny oraz rozstrzygnięć co do o kosztów procesu.

Bezsporne, a nadto wyrok z dnia 8 lipca 2015 roku k. 96, postanowienie k. 132-134,

W dniu 16 października 2014 roku przed notariuszem D. A. zawarte zostały pomiędzy pozwaną spółką oraz H. Z. i E. C. umowy zmieniające treść przedwstępnych umów sprzedaży z 2002 roku. W umowie zawartej z E. C. pozwana zobowiązała się w terminie do dnia 22 października 2014 roku ustanowić odrębną własność lokalu niemieszkalnego nr (...) w budynku nr (...) i odrębną własność lokalu niemieszkalnego nr (...) w budynku nr (...) położonych w S. przy ulicy (...) i sprzedać te lokale E. C., która zobowiązała się je w tym terminie kupić.

W umowie, która została zawarta z H. Z. pozwana zobowiązała się w terminie do dnia 22 października 2014 roku ustanowić w budynku (...) a położonym w S. przy ulicy (...) odrębną własność lokalu niemieszkalnego nr (...), a w terminie do dnia 22 października 2014 roku sprzedać go wyżej wymienionej, która zobowiązała się w tym terminie lokal kupić.

W §7 pkt 2) każdej z umów pozwana zobowiązała się w terminie dwóch miesięcy od dnia zawarcia umowy przyrzeczonej przedłożyć uchwałę Zgromadzenia wspólników pozwanej wyrażającą zgodę na zbycie tych lokali.

W dniu 20 października 2014 roku W. C. (1) i M. Z. zawarli w imieniu pozwanej spółki z M. C. i H. Z. umowy ustanowienia odrębnej własności lokali i sprzedaży.

Przedstawiciele pozwanej ustanowili w budynku nr (...) w S. przy ulicy (...) odrębną własność lokalu niemieszkalnego nr (...), o powierzchni użytkowej 28,50 m², natomiast w budynku nr (...) odrębną własność lokalu niemieszkalnego nr (...), o powierzchni użytkowej 41,70 m². W. C. (1) i M. Z. działając w imieniu i na rzecz pozwanej sprzedali wskazane lokale E. C. wraz z udziałami we wspólnych częściach i urządzeniach budynków oraz prawie wieczystego użytkowania działki gruntu nr (...) wynoszących odpowiednio (...) i (...).

Przedstawiciele pozwanej spółki ustanowili w budynku nr (...) w S. przy ulicy (...) odrębną własność lokalu niemieszkalnego nr (...), o powierzchni użytkowej 33,33 m². W. C. (1) i M. Z. działając w imieniu i na rzecz pozwanej sprzedali wskazany lokal H. Z. wraz z udziałem we wspólnych częściach i urządzeniach budynków oraz prawie wieczystego użytkowania działki gruntu nr (...) wynoszącym (...).

W chwili zawierania umów zarząd nie posiadał zgody Walnego Zgromadzenia pozwanej spółki. H. Z. nie była udziałowcem pozwanej spółki.

Dowód: akt notarialny k. 62-69, akta notarialny k. 70-76, akt notarialny k. 77-82, akt notarialny k.83-89, zeznania świadka S. W. k. 181-183,

Inni wspólnicy, którzy nie wystąpili na drogę sądową, występowali do pozwanej w 2014 roku z wnioskami o zawarcie umowy przyrzeczonej powołując się na umowę przedwstępną, umowę o prowadzenie wspólnej inwestycji oraz umowy najmu lokali. Zwracali się do spółki o wypełnienie obietnicy przekazania własności lokalu, powoływali się na umowy zawarte z H. Z. i E. C.. Podnosili, że jeżeli spółka uważa, że do ustanowienia odrębnej własności lokalu jest niezbędne zawarcie dodatkowych porozumień, wnieśli o przedstawienie ich projektów.

Spółka nie zajęła stanowiska w tym zakresie.

Dowód: wniosek o wyznaczenie terminu zawarcia umowy przyrzeczonej k. 61, zeznania świadka R. K. k. 210-211,

Kontakt z zarządem spółki jest utrudniony. Członków zarządu trudno jest zastać w siedzibie spółki. W biurze przebywają około 1,5 godziny dziennie. Wspólnicy mniejszościowi mają utrudniony dostęp do dokumentacji finansowej spółki. Ich prośby kierowane do członków zarządu o udostępnienie tej dokumentacji nie są respektowane. Członkowie zarządu odpowiadają, że dokumenty są w księgowej lub znajdują się w kancelarii prawnej.

Zarząd spółki nie odpowiada na pisma wspólników.

Na zgromadzeniach wspólników pytania wspólników mniejszościowych są uchylane.

Wspólnicy czują się oszukani, gdyż członkowie zarządu spółki przez wiele lat obiecywali, że zostaną zawarte umowy przyrzeczone i nie dotrzymali słowa. Wspólnicy mniejszościowi musieli dochodzić swoich praw na drodze sądowej, zaś małżonki członków zarządu otrzymały lokale bez potrzeby występowania na drogę sądową. Nie było woli ugody ze strony zarządu.

Zdaniem wspólników mniejszościowych spółka znajduje się w dobrej kondycji finansowej, gdyż czynsze za lokale płacone są regularnie przez wszystkich wspólników. Zarząd spółki nie podejmuje żadnych działań zmierzających do wypromowania Centrum Handlowego (...). Spółka nie rozwija się.

Wspólnicy mniejszościowi podważają słuszność decyzji zarządu o zaciągnięciu kredytu przez spółkę na ponad 300.000,00 zł, którego obsługa wynosi 20.000,00 zł rocznie, skoro spółka posiada na koncie zapasowym znaczne środki.

Dowód: zeznania świadka S. W. k. 181-183, zeznania świadka C. S. k. 183-184, zeznania świadka P. K. k. 184-185, zeznania świadka R. C. k. 185-186, zeznania świadka E. A. k.187, zeznania świadka R. K. k. 210-211, zeznania B. P. k. 216, zeznania J. T. k. 216-217,

W sprawozdaniu zarządu za 2014 roku wskazano, że rok ten okazał się rokiem dalszej stabilizacji i realizacji bieżących zadań. Był też rokiem, w którym odnotowano dalszą równowagę spraw związanych z regulowaniem bieżących zobowiązań członków spółki wynikających z umów dzierżawnych. Wskazano, że spółka rok 2014 zakończyła z dodatnim wynikiem finansowym.

Sprawozdanie finansowe za rok obrotowy od 1 stycznia do 31 grudnia 2014 roku wykazuje dobrą kondycję finansową spółki.

Dowód: Sprawozdanie zarządu k. 117-118, Sprawozdanie finansowe za rok obrotowy od 1 stycznia do 31 grudnia 2014 roku k. 119-131,

W dniu 22 czerwca 2015 roku w S. odbyło się Zwyczajne Zgromadzenie Wspólników pozwanej spółki, na którym głosami W. C. (1) oraz M. Z. podjęto m.in. uchwały dotyczące zatwierdzenia sprawozdania zarządu z działalności spółki, zatwierdzenia sprawozdania finansowego spółki, przeznaczenia zysku za rok 2014 w wysokości 106.000,00 zł na pokrycie straty z lat ubiegłych, a także uchwały o udzieleniu absolutorium członkom zarządu spółki.

Pozostali obecni na Zgromadzeniu wspólnicy głosowali przeciwko tym uchwałom oraz złożyli do protokołu sprzeciw do każdej z uchwał.

Powodowie B. P. oraz J. T. byli obecni na Zgromadzeniu, głosowali przeciwko zaskarżonym uchwałom i zażądali zaprotokołowania sprzeciwu.

Na pytanie wspólnika S. W. o ilość środków zgromadzonych na kapitale zapasowym, księgowa spółki wskazała, że jest to kwota 1.041,614,00 zł.

Dowód: lista obecności wspólników na Zgromadzeniu w dniu 22 czerwca 2015 roku k. 158, pełnomocnictwa k. 159-161, Protokół Zwyczajnego Zgromadzenia Wspólników z dnia 22 czerwca 2015 roku k. 97-99,

Wyrokiem z dnia 6 lipca 2015 roku Sąd Okręgowy w Szczecinie w sprawie o sygn. akt VIII GC 541/14 z powództwa wspólników pozwanej spółki (...), G. S., A. R. i S. W. przeciwko Centrum Handlowe (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. o uchylenie uchwały Zgromadzenia Wspólników nr 3 z dnia 21 listopada 2014 roku uwzględnił powództwo.

Sąd ustalił, że w dniu 21 listopada 2014 roku odbyło się Zgromadzenie Wspólników pozwanej spółki, podczas którego podjęto uchwałę nr 3. Zgodnie z treścią tejże uchwały Zwyczajne Zgromadzenie Wspólników pozwanej wyraziło zgodę na ustanowienie przez zarząd spółki w budynkach nr (...),4a i 4b położonych w S. przy ulicy (...) odrębnej własności lokali niemieszkalnych i ich zbycie wraz z odpowiednim udziałem we wspólnych częściach i urządzeniach budynków oraz prawie wieczystego użytkowania działki gruntu numer (...), dla której Sąd Rejonowy Szczecin- Prawobrzeże i Zachód w szczecinie prowadzi księgę wieczystą po numerem KW nr (...).

Sąd ustalił nadto, że członkowie zarządu pozwanej nie poinformowali pozostałych wspólników o tym, że spółka zamierza ustanowić odrębną własność lokali na nieruchomości przy ulicy (...) na rzecz małżonek członków zarządu, a następnie zbyć te lokale na ich rzecz.

Sąd wskazał, że podjęcie zaskarżonej uchwały miało na celu usankcjonowanie umów o ustanowienie odrębnej własności lokali niemieszkalnych i ich zbycie na rzecz H. Z. i E. C..

Zdaniem Sądu nie sposób przyjąć, aby motywem podjęcia uchwały z dnia 21 listopada 2014 roku było wyrażenie zgody na ustanowienie przez zarząd pozwanej odrębnej własności lokali i ich zbycie co do zasady, w odniesieniu do bliżej

nieokreślonego kręgu nabywców. W ocenie Sądu pozwana nie wykazała, aby w związku z powzięciem spornej uchwały zawarła umowy sprzedaży z innymi, poza małżonkami członków zarządu, nabywcami. Nie naprowadziła żadnych dowodów na okoliczność tego, aby analogiczne procedury zostały wszczęte w celu przeniesienia własności lokali, czy też udziałów w nieruchomości budynkowej na rzecz wspólników mniejszościowych.

Sąd doszedł do przekonania, że postępowanie pozwanej było sprzeczne z dobrymi obyczajami, gdyż pozwana nie informowała powodów o zamiarze ustanowienia odrębnej własności na rzecz osób innych niż wspólnicy pozwanej, a H. Z. nie zaliczała się do grona wspólników. W ocenie Sądu powodowie winni zaś taką informację uzyskać, winni być informowani o planach pozwanej związanych z nieruchomością, w której posiadają udziały, tym bardziej, że domagają się przeniesienia stosownych udziałów na swoją rzecz.

Poza tym Sąd zwrócił uwagę, że z przebiegu Zgromadzenia Wspólników wynika, że nie została przyjęta uchwała, która zawierałaby stwierdzenie, że zgoda na ustanowienie odrębnej własności lokali i ich zbycie wraz z udziałem w częściach wspólnych, urządzeniach budynków i prawie użytkowania wieczystego działki obejmuje osoby, które mają zawarte z pozwaną umowy o przeprowadzenie wspólnej inwestycji lub umowy przedwstępne sprzedaży. Zdaniem Sądu nie było więc wolą objęcia wskazaną uchwałą również powodów. Poza tym taka treść uchwały spowodowałaby, że zgoda nie dotyczyłaby umowy sprzedaży zawartej z H. Z., którą ze spółką nie łączyła żadna z podanych umów.

Sąd doszedł więc do przekonania, że pozwana uchybiła zasadzie lojalności i uczciwości wobec wspólników odmawiając im zawarcia przyrzeczonej umowy sprzedaży, przeprowadzenia procedur umożliwiających zawarcie takich umów, a jednocześnie dokonując zbycia odrębnej własności lokalu wraz z udziałem w nieruchomości wspólnej i prawie użytkowania wieczystego na rzecz osób bliskich członków zarządu umocowanych do reprezentacji pozwanej.

Sąd uznał również, że zaskarżona uchwała prowadziła do pokrzywdzenia wspólników, gdyż stanowiła przejaw traktowania ich w sposób mniej korzystny, niż osób na rzecz których zbyto odrębną własność lokalu wraz z udziałem w prawie użytkowania wieczystego.

Od powyższego orzeczenia pozwana wywiodła apelację.

Wyrok Sądu Okręgowego nie jest prawomocny.

Bezsporne, a nadto dowód: wyrok z dnia 6 lipca 2015 roku wraz z uzasadnieniem k. 201-208,

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione.

Na wstępie wskazać trzeba, że legitymację w sprawie o uchylenie uchwały wspólników reguluje art. 250 k.s.h..

Powodowie wywodzili swoją legitymację do zaskarżenia uchwał z art. 250 pkt 2 k.s.h., który stanowi, że prawo do wytoczenia powództwa o uchylenie uchwały wspólników przysługuje wspólnikowi, który głosował przeciwko uchwale, a po jej powzięciu zażądał zaprotokołowania sprzeciwu. Warunek ten został w rozpoznawanej sprawie spełniony. Powodowie B. P. oraz J. T. są wspólnikami spółki, co jest niesporne w sprawie niniejszej i wynika z przedłożonej przez pozwaną listy udziałowców. Poza tym powodowie byli obecni na Zwyczajnym zgromadzeniu wspólników w dniu 22 czerwca 2015 roku a po powzięciu uchwał Nr (...) dotyczących udzielenia absolutorium W. C. (1) i M. Z. zażądali zaprotokołowania sprzeciwu.

Niniejsze powództwo spełnia również określony w kodeksie spółek handlowych wymóg odnoszący się do zachowania terminów zaskarżenia uchwał.

Zgodnie z art. 251 k.s.h. powództwo o uchylenie uchwały wspólników należy wnieść w terminie miesiąca od dnia otrzymania wiadomości o uchwale, nie później jednak niż w terminie sześciu miesięcy od dnia powzięcia uchwały.

Sporne uchwały zostały podjęte w dniu 22 czerwca 2015 roku, pozew został złożony w dniu 20 lipca 2015 roku, zachowany więc został termin z art. 251 k.s.h..

Podstawą prawną zgłoszonego powództwa jest art. 249 k.s.h., zgodnie z którym uchwała wspólników sprzeczna z umową spółki bądź dobrymi obyczajami i godząca w interesy spółki lub mająca na celu pokrzywdzenie wspólnika może być zaskarżona w drodze wytoczonego przeciwko spółce powództwa o uchylenie uchwały.

Powodowie w rozpoznawanej sprawie opierają żądanie uchylenia uchwał przede wszystkim na ich sprzeczności z dobrymi obyczajami. Na gruncie art. 249 k.s.h. przyjmuje się, że powództwo oparte o sprzeczność uchwały z dobrymi obyczajami wymaga jednoczesnego godzenia w interes spółki lub skierowania uchwały na pokrzywdzenie wspólnika.

Powodowie wywodzili, że naruszenie dobrych obyczajów (z natury rzeczy stanowiące jednocześnie o godzeniu w interesy spółki i pokrzywdzeniu wspólnika) dotyczyło przede wszystkim działań podejmowanych przez członków zarządu spółki w 2014 roku ale pozostających w związku z umowami zawieranymi przez spółkę z jej mniejszościowymi udziałowcami jeszcze w 2002 roku. Mając na uwadze powyższe, rozstrzygając żądanie uchylenia uchwał absolutoryjnych Sąd orzekający w niniejszej sprawie „włączył do stanu faktycznego” zdarzenia sprzed 2014 roku, które związane były ściśle ze zdarzeniami mającymi miejsce w 2014 roku i stanowiącymi ich historyczne tło.

Poza tym podkreślić należy, że Sąd orzekający w niniejszej sprawie posiadał z urzędu informację na temat toczących się w 2014 i 2015 roku postępowań sądowych z powództwa mniejszościowych wspólników przeciwko spółce o zobowiązanie pozwanej do zawarcia umowy przyrzeczonej sprzedaży udziału w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości i udziału we współwłasności budynków znajdujących się na tejże nieruchomości.

Jak już wskazano zaskarżone uchwały były uchwałami absolutoryjnymi. W odniesieniu do takich uchwał przyjmuje się, że stanowią one ogólną ocenę pracy członków zarządu w danym roku obrotowym. Postępowanie członków zarządu w ramach uchwalania absolutorium poddawane jest przy tym kontroli jedynie pod kątem prawidłowości wykonania przez nich obowiązków w danym roku. Uchwała absolutoryjna winna dotyczyć skwitowania działań zarządu tylko za określony czas, a aktywność dowodowa strony, winna sprowadzać się jedynie do okoliczności mających wpływ na ocenę działań zarządu w ściśle określonym czasie. Ocena, czy zaskarżona uchwała narusza dobre obyczaje, godzi w interesy spółki, czy krzywdzi wspólnika dokonana powinna być na podstawie działań zarządu w okresie, za który udzielono absolutorium.

Dla porządku wskazać więc należy, że podstawą nieudzielenia absolutorium nie mogą być więc zarzuty dotyczące zdarzeń, które miały miejsce w latach poprzednich.

Strona powodowa dążąc do uchylenia zaskarżonych uchwał wskazywała na fakt, że zostały one podjęte z naruszeniem dobrych obyczajów a nadto, że uchwały godzą w interesy wspólników mniejszościowych oraz samej spółki.

W tym miejscu zauważyć należy, że pojęcie dobrych obyczajów, z którymi mają być sprzeczne zaskarżone uchwały absolutoryjne stanowi klauzulę generalną, którą trudno objaśniać in abstracto. Do dyskrecjonalnej władzy sądu należy rozstrzygnięcie, czy w konkretnym przypadku doszło do naruszenia dobrych obyczajów. Sąd nie przychylił się do stanowiska pozwanej, że powództwo winno być oddalone już z tych przyczyn, że nie zostało wykazane jaka konkretnie zasada, przynależna do zbiorczej z natury rzeczy kategorii dobrych obyczajów została naruszona w następstwie podjęcia uchwały określonej treści. Wbrew stanowisku wyrażonemu w uzasadnieniu odpowiedzi na pozew uznać należało, iż realiach sprawy spełnione zostały przesłanki do zastosowania art. 249 § 1 k.s.h.. Przy dokonaniu subsumpcji stanu faktycznego sprawy pod normę art. 249 § 1 k.s.h. nie chodzi (tak jak podnosiła pozwana) o wskazanie konkretnego przykładu „dobrego obyczaju”, który narusza skarżona uchwała. Jak wyraził to Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 marca 2005 r., sygn. IV CK 607/04, dotyczącym analogicznego do art. 249 § 1 k.s.h. przepisu art. 422 § 1 k.s.h., regulującego kwestię zaskarżenia uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszy: „Sprzeczność uchwały z dobrymi obyczajami, występuje wówczas, gdy w obrocie handlowym może być ona uznana za nieetyczną. Chodzi przy tym jednak raczej nie o ocenę z punktu widzenia etyki przeciętnego, uczciwego człowieka, lecz o oceny nastawione na zapewnienie niezakłóconego funkcjonowania spółki pod względem ekonomicznym.”. Podobnie

wypowiedział się Sąd Apelacyjny w Katowicach w orzeczeniu z dnia 23 listopada 2006 r. wydanym w sprawie I ACa 1373/06, tj., że wyrażona w art. 249 § 1 k.s.h. klauzula generalna dobrych obyczajów to takie zachowania, które wpływają pozytywnie na funkcjonowanie spółki, są związane z postrzeganiem uczciwości kupieckiej przy prowadzeniu działalności gospodarczej. Jest to ogólnie rzecz ujmując przyzwoite postępowanie, które uwzględnia w odpowiednim stopniu różne interesy służące wszystkim w spółce. Podobne stanowisko w tej kwestii zajmuje doktryna.

Powodowie wskazali na szereg zachowań W. C. (2) oraz M. Z. mających miejsce w 2014 roku, które ocenili jako naruszające dobre obyczaje. Zachowania te związane były przede wszystkim z odmową wykonania przez członków zarządu zobowiązań wobec inwestorów (będących jednocześnie współnikami mniejszościowymi spółki) wynikających z przedwstępnych umów sprzedaży, co spowodowało, że współnicy mniejszościowi zmuszeni byli poszukiwać ochrony na drodze sądowej i wytaczać powództwa przeciwko spółce o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli. Dowody przedstawione w sprawie niniejszej oraz fakty znane Sądowi z urzędu związane z postępowaniami, które toczyły się z powództwa innych udziałowców spółki, a które zakończyły się prawomocnymi wyrokami uwzględniającymi te powództwa, prowadzą do wniosku, że członkowie zarządu pozwanej spółki bezzasadnie w 2014 roku uchylali się od zawarcia umów przyrzeczonych.

Z treści materiału dowodowego sprawy wynika, że konflikt stron, to jest powodów jako współników mniejszościowych z pozwaną spółką, a w zasadzie prezesami zarządu pozwanej i jednocześnie jej współnikami większościowymi, związany jest głównie z zachowaniem członków zarządu w kwestii zawarcia umów przyrzeczonych. Przy czym powodowie wskazywali, że naruszeniem dobrych obyczajów była nie tylko odmowa zawarcia umów przyrzeczonych przez zarząd na skutek wytoczonych postępowań sądowych, ale również szereg zachowań członków zarządu mających miejsce przed wytoczeniem powództw o zawarcie umów przyrzeczonych. Jak wynika bowiem z materiału dowodowego zarówno w postaci dokumentów, jak również z zeznań świadków i zeznań powodów członkowie zarządu wielokrotnie, pomimo wezwań mniejszościowych współników nie stawiali się do notariusza celem zawarcia umów, czym narażali stawiających się na koszty sporządzenia protokołu niestawiennictwa drugiej strony. Poza tym analizując pisma kierowane przez mniejszościowych współników do zarządu oraz przez zarząd do współników należy uznać, że członkowie zarządu utrzymywali współników w przekonaniu, że spółka zamierza zawrzeć umowy przyrządzone i przenieść na współników udział w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości i udział we własności posadowionych na gruncie budynków. Przesłuchani w charakterze świadków współnicy mniejszościowi zeznali, że członkowie zarządu zapewniali ich, że powyższe czynności zostaną dokonane przez spółkę, jednakże po wyznaczeniu terminów celem podpisania aktów notarialnych zarząd nie podpisywał umów. Takie zachowania miały miejsce w 2013 jak również w 2014 roku. Nie można uznać za daleko idące stwierdzenia, że członkowie zarządu zwodzili współników mniejszościowych. Ich stanowisko prezentowane w procesach sądowych wytoczonych przez mniejszościowych współników świadczy o tym, że nie mieli zamiaru przystępować do umów przenoszących własność. Taki sposób traktowania współników mniejszościowych, którzy partycypowali w kosztach budowy Centrum Handlowego (...), spłacali kredyt zaciągnięty przez spółkę na zakup nieruchomości i budowę centrum handlowego, zaś prowadzona w tym centrum działalność gospodarcza stanowiła ich główne źródło utrzymania, jawi się jako sprzeczny z zasadami uczciwości i z kanonem moralnego zachowania.

Odmowa zawarcia przez zarząd umów przyrzeczonych jest tym bardziej niezrozumiała i jednocześnie nieetyczna, że członkowie zarządu nie widzieli żadnych przeszkód aby takie umowy zawarte zostały pomiędzy spółką a ich małżonkami. Umowa przenosząca własność na rzecz małżonki członka zarządu nie będącej współnikiem spółki jest przejawem zachowania zarządu mającego miejsce 2014 roku, które w pierwszej kolejności ochroni interes osoby trzeciej, a nie spółki i jej współników.

Poza tym za naganne uznać należy zachowanie zarządu polegające na niepoinformowaniu pozostałych współników o tym, że spółka zamierza ustanowić odrębną własność lokali na rzecz małżonek członków zarządu, a następnie zbyć lokale na ich rzecz.

Podsumowując uznać należy, że członkowie zarządu, będąc jednocześnie współnikami większościowymi wykorzystali swoją dominującą pozycję dla realizacji prywatnych celów i bez informowania pozostałych współników. Postępowanie

członków zarządu, które miało miejsce w 2014 roku jest tym bardziej naganne, że inni współnicy byli zmuszeni dążyć do uzyskania tożsamyh praw na drodze sądowej.

Nie zasługuje również na aprobatę sytuacja, w której dopiero po zawarciu umów ustanowienia odrębnej własności lokali na rzecz małżonek członków zarządu podjęta została uchwała mająca na celu usankcjonowanie tych umów. Ponadto zachowanie członków zarządu pozwanej po podjęciu uchwały w dniu 21 listopada 2014 roku wskazuje, że spółka nadal nie przejawia woli zawarcia umów przenoszących własność z osobami, które nie wystąpiły na drogę sądową z pozwami o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli. Taki wniosek można wysnuć chociażby z zachowania pozwanej, która nie zajęła stanowiska w przedmiocie pisma skierowanego do niej w dniu 19 grudnia 2014 roku przez R. K. domagającego się wyznaczenia terminu zawarcia umowy przyrzeczonej. R. K. zeznał, że co miesiąc zwraca się do zarządu o zawarcie umowy, jednakże bezskutecznie. Poza tym pozwana nie naprowadziła dowodów przeciwnych, z których wynikałoby, że podjęła działania zmierzające do przeniesienia własności lokali na rzecz innych współników mniejszościowych.

Sąd nie podzielił stanowiska pozwanej, która dążyła do wykazania, że skoro zostało zatwierdzone przez Zgromadzenie sprawozdanie zarządu z działalności spółki oraz sprawozdanie finansowe, absolutorium należne jest członkom zarządu automatycznie. W ocenie Sądu podważając prawidłowość uchwał w przedmiocie udzielenia zarządowi absolutorium powodowie nie byli zobligowani do zaskarżania również uchwały w przedmiocie zatwierdzenia sprawozdania zarządu z działalności spółki czy uchwały zatwierdzającej sprawozdanie finansowe. Takich przesłanek do zaskarżenia uchwały w przedmiocie udzielenia zarządowi absolutorium przepisy kodeksu spółek handlowych nie zawierają. Fakt istnienia uchwał zatwierdzających sprawozdanie z działalności spółki czy też sprawozdanie finansowe, nie oznacza automatycznie, że w związku z tym również wypełnienie obowiązków przez zarząd spółki należy oceniać pozytywnie. Taki tok rozumowania czyniłby bowiem uchwałę w przedmiocie udzielenia zarządowi absolutorium zbędną. W tym miejscu zacytować wypada stanowisko doktryny zgodnie z którym „absolutorium jest rodzajem wewnętrznego aktu spółki, który ma na celu wykazanie, czy spółka, w której imieniu wypowiadają się uczestniczący w zgromadzeniu, jest zadowolona z dotychczasowych działań organów. Chodzi o akceptację (lub nie) działalności organów spółki z uwzględnieniem wszelkich aspektów działania, zarówno poddanych ocenie na podstawie dokumentów przedłożonych, jak również na innej podstawie (Komentarz do K.S.H. pod red. A. Kidyby, do art. 233).

Tak więc pozytywna ocena sytuacji finansowej spółki nie stanowi wystarczającej podstawy aby w każdym wypadku członkowie zarządu otrzymali absolutorium z wykonywanych obowiązków.

Nie sposób ponadto przypisać dobrej kondycji finansowej spółki staraniom zarządu, skoro, jak wynika z niezakwestionowanych zeznań świadków, spółka poza wynajmowaniem lokali nie prowadzi innej działalności gospodarczej. Tak więc stabilna sytuacja finansowa stanowi raczej rezultat terminowego uiszczania czynszów przez najemców niż starań zarządu.

Nie budziło żadnych wątpliwości Sądu, że utrzymanie zaskarżonej uchwały w obrocie naruszałoby również interes spółki. Omawiana uchwała funkcjonująca w obrocie akceptowałaby takie zarządzanie podmiotem, które pozostawałoby w sprzeczności z przewodnim celem, któremu służyło utworzenie spółki (nabycie przez spółkę nieruchomości, wybudowanie centrum handlowego, ustanowienie odrębnej własności lokali i przeniesienie ich na współników mniejszościowych, którzy sfinansowali budowę centrum handlowego). Poza tym nie sposób nie uznać słuszności stanowiska prezentowanego przez powodów, że niewytłumaczalny upór zarządu w zawarciu umów przyrzeczonych naraził spółkę na koszty związane z przegraniem kilkunastu procesów sądowych.

Nie sposób również przejść obojętnie nad zeznaniami świadków i stron, którzy wskazywali również na inne zachowania członków zarządu mające miejsce 2014 roku, a które niewątpliwie również przemawiają za wydaniem rozstrzygnięcia uchylającego zaskarżone uchwały. Podkreślić w tym miejscu jeszcze raz należy, że przestrzeganie dobrych obyczajów odnosi się również do stosunków wewnętrznych w spółce, relacji pomiędzy współnikami, które powinny opierać się na zasadach lojalności, uczciwości i przyzwoitości. Poza tym istotne jest również zaufanie, a to pozostaje w związku rzetelnym informowaniem innych współników o podejmowanych działaniach, konsultowaniem

istotnych dla spółki decyzji przez wspólników, którzy posiadają uprawnienie do reprezentacji spółki. Z materiału dowodowego sprawy wynika, że M. Z. i W. C. (1) unikają kontaktów ze wspólnikami mniejszościowymi. Przejawia się to w bardzo krótkim przebywaniu w siedzibie spółki w ciągu dnia, nieudzieleniu odpowiedzi na pytania wspólników o sytuację majątkową spółki. Poza tym wspólnicy mniejszościowi mają utrudniony dostęp do dokumentacji finansowej spółki. Jednocześnie pozwana wskazując w odpowiedzi na pozew, że wspólnicy mniejszościowi wykazują postawę roszczeniową nie poparła tego stanowiska dowodami. Pozwana nie wykazała, że zachowanie wspólników mniejszościowych na Zgromadzeniach wspólników jest niewłaściwe. Nie zdołano skutecznie podważyć zgodnych zeznań świadków i powodów dotyczących utrudnień i przeszkód w kontaktach z zarządem. Nie podważono również zeznań świadków i powodów dotyczących przebiegu Zgromadzeń wspólników, braku udzielania przez zarząd odpowiedzi na zadawane pytania, czy lekceważącego stosunku członków zarządu i pełnomocnika spółki do osób, które na zgromadzeniach wykazują zainteresowanie sprawami spółki.

Zgodzić się należy z pozwaną, że nie ma w sprawie wystarczających dowodów uprawniających wnioskiem, że zaskarżone uchwały w sprawie udzielenia absolutorium zarządowi, zostały podjęte z wyraźną wolą pokrzywdzenia powodów, tj. że zakładany był taki cel ich podjęcia. Tym niemniej, jak przyjmuje się w literaturze i orzecznictwie (por. wyrok SN z dn. 16.04.2004 r., sygn. I CKN 537/03) za uchwałę mającą na celu pokrzywdzenie wspólnika w rozumieniu art. 249 § 1 k.s.h. uznaje się także uchwałę, przy podejmowaniu której cel pokrzywdzenia wspólnika nie jest zakładany, jednak treść uchwały jest taka, że jej wykonanie do pokrzywdzenia wspólnika doprowadziło. Zachowania członków zarządu w stosunku do wspólników mniejszościowych, które miały miejsce w 2014 roku wskazują, że pozytywna ocena tych działań wpłynęłaby negatywnie na pozycję powodów w pozwanej spółce. Oznaczałaby przejaw akceptacji traktowania wspólników mniejszościowych (w tym powodów) przez zarząd spółki w sposób mniej przychylny i korzystny niż inne podmioty (w tym przypadku małżonki członków zarządu).

Wszystkie powyższe okoliczności uprawniają więc ocenę, iż udzielenie zarządowi pozwanej spółki absolutorium z wykonania obowiązków w roku obrotowym 2014 podlega uchyleniu.

Sąd pominął dowód z zeznań W. C. (1) oraz M. Z. w charakterze strony albowiem przedstawiciele spółki nie stawili się na termin rozprawy wyznaczony celem ich przesłuchania nie usprawiedliwiając swojej nieobecności. Przedstawiciele pozwanej mieli zostać przesłuchani na okoliczność przebiegu Zgromadzenia Wspólników w dniu 22 czerwca 2015 roku, sytuacji finansowej spółki, sposobu zarządzania spółką, wykonywania przez zarząd obowiązków ustawowych, konfliktu z powodami i jego przyczyn oraz barku pokrzywdzenia powodów.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uchylił zaskarżone uchwały orzekając jak w pkt I i II wyroku.

O kosztach procesu należało orzec na podstawie art. 98 §1 i 3 w zw. z art. 108 k.p.c.. Stroną przegrywającą sprawę jest pozwana. W związku z tym spoczywa na niej obowiązek poniesienia kosztów procesu. Na koszty te złożyła się opłata od pozwu wynosząca łącznie 4.000,00 zł, opłaty skarbowe od pełnomocnictw w kwocie 34,00 zł oraz wynagrodzenie dla reprezentującego powodów adwokata. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika procesowego znajduje uzasadnienie w treści §11 ust.1 pkt 21 w zw. z §2 pkt 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2013 roku, poz.461).

Sygn. akt VIII GC 323/15 S., dnia 27 maja 2016 roku

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)